

OLÁH JÁNOS

Útban a végső hallgatáshoz

Vasy Gézának

*Fölfal a nincs perzselő láza,
kezünk fogja, szemünkbe néz,
ránk borul láthatatlansága,
mint üvegharang-nevetés.*

*Lángok hajlongó lobogása,
föllebbenő, elillanó való:
érzékeink megcsalatása,
de mégis hinni benne jó.*

*Világ, vendégeid vagyunk még,
vagy létérzetünk káprázat csupán?
Mint vallatottnak, ha hazudnék,
pofontól reped föl a szám.*

*Elillant minden, amit tudtunk,
a semmi ajkunkig elönt.
Déliab forgatta ki múltunk,
vitustánc rángatja jövőnk.*

*A szerződést nem mi kötöttük,
megkötetett aláíratlanul,
talán az égben fönt, fölöttünk,
vagy a pokolban, odalent, alul.*

*Akaratlan sodrásban élünk.
E durva örvény mindent elveszít,
de iránytűt mégsem cserélünk.
Csak az felejt, aki emlékezik.*

*Ítéletünk bizony halálos.
Hisszük, nem hisszük, mindenképpen az.
Mint virág hajlik a kaszához,
s kéjjel bukik el mindenik tavasz.*